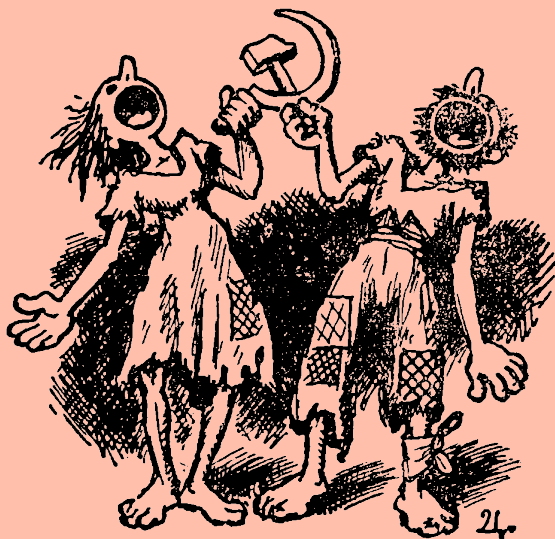

Г. СЕНЬКО

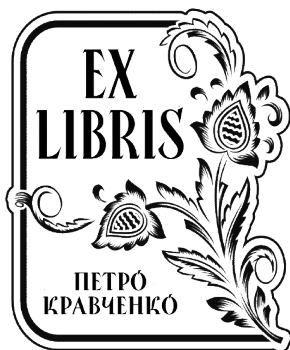
**ШТАНИ ЛАТАНІ У КЛІТКУ-
ВИКОНУЄМ ПЯТИЛІТКУ....**

В-ВО «ПЕРЕМОГА»

БУЕНОС АЙРЕС

Г. СЕНЬКО

**ШТАНИ ЛАТАНІ У КЛІТКУ-
ВИКОНУЄМ ПЯТИЛІТКУ....**

В-ВО «ПЕРЕМОГА»

БУЕНОС АЙРЕС

В народніх піснях, казках, приказках — відбилася ціла історія нашого народу. Досить прислухатися до того, що говорить народ, про що він співає в своїх думках і піснях, про минуле й сучасне і нам буде зрозуміла його історія. Прекрасна й невідкупна творчість нашого народу. Багатьох вона привертала до себе. Одні з любов'ю збирали народню творчість, інші гнітили її, фальшували, підроблювали. Але з пісні слова не викинеш. Її правдиве слово живе в народі, переходить із уст в уста, в віки.

Ще Т. Г. Шевченко говорив:

«Наша дума, наша пісня
не вмре, не загине.
От де люди наша слава, —
Слава України».

Що наша пісня:

«Без хитрої мови,
а голосна та правдива,
як Господа слово».

В українських народніх думках та піснях відбилася героїчна боротьба народу з татарами, поляками, моска-

лями та іншими ворогами. Навіки прославлені кращі сини народу: Сагайдачний, Дорошенко, Хмельницький, Кривоніс, Богун і багато інших. В них висміяні й навіки заплямовані вороги нашого народу: Петро I, Катерина II, Конецьпольський, Вишневецький, Хани, Султани і большевики. От-же не дивно, що Сталін, який не тільки задовольняється сучасним пануванням, а й хоче мати славу в майбутньому, зрозумів, що народню пісню треба купити. Бо чого доброго в якійсь із пісень вирине правда про: «щасливе колгоспне життя під вогнем сталінської конституції» і піде в віки. Виходячи з цього ціла зграя орденоносців творить «сталінський фольклор». Сам Сталін прикинувся кращим другом народної пісні, і не тільки української. Він дав зрозуміти всім своїм ученим, що треба збирати фольклор, особливо сучасний.

Дуже багато зібрано «фольклору», на всіх мовах народів СРСР. Виходять цілі збірки, а куплені збирачі, що самі творять замість народу, тільки й славлять Сталіна. Навіть створили думу про Сталіна та його ставлеників. Куплений театр, радіо, кіно — несуть цей «фольклор» в народ, а не від народу, як це треба було б. Але що з того вийшло? В дійсності ж який не є жорстокий терор на українських землях — нарід творить правдивий фольклор. Передається він пошепки, один на один, без радіо, кіно і театрів та широко розповсюджується. Ніде він не зупинявся і ні в які збірки не попадав, але став широко відомий серед українського народу. Кожна подія в житті народу знайшла відгук і оцінку большевицької неволі в народних приповідках, прислів'ях, казках, байках і піснях.

За 29 років большевицького панування народом створено дуже багато. Народні приповідки почали створюватись ще в добольшевицькі часи, які своїм змістом нагадують нам і зараз про поразку гетьмана Івана Мазепи в бою під Полтавою, після якого москалі почали нищити все, що мало українські національні ознаки. Від того часу йде систематично пограбування і поневолення України, особливо вишуканими методами всіма російськими царями і царятами. В ті часи вже серед народу була дуже поширена приповідка, що говорила про грабунки Москви і москалів:

«Москалики, соколики

Забрали наші волики,

Як повернетесь здорові —

То забереге ще й корови».

(Записано від Ол. Степового — Одещина).

Найбільшої знахабнілості москалі набрали в роки нашої національно - визвольної боротьби 1917—20 рр. В ті роки по Україні була поширена приповідка-заклик:

«Вставай Гаврило і Данило

Беріть кочерги й рогаці,

Гоніть кацапів з України

Нехай не псують нам харчів».

(Записано від Миколи Павленка — Чернігівщина).

Збройна боротьба набирала жорстоких форм. Москвин білий і червоний нищив все, що звалося українським. Своею підступною агітацією найздики намагалися розколоти нарід, знищити єдність. Але відповідь нашого народу була одна: збройна за національну незалежність і фізична — знищити ворога:

«Пароплав стоїть
В Голій пристані —
Будем рибу годувать
Комуністами.

* * *

Пароплав іде
Дим пускає кільцями,
Будем рибу годувать —
Комсомольцями».

(Записано від Миколи Шелеста — Харківщина).

Український народ був певний того, що тільки збройна боротьба дасть йому повну незалежність і право на існування без московської «опіки». Ця боротьба була проіннята вірою в справедливість української справи:

«Я на бочці сиджу
Під бочкою каша,
Не думайте москалі,
Що Україна ваша».

(Записано від Володимира Дяченка — Полтавщина).

Підступною вигадкою, брехливою обіцянкою віддати всю землю селянам, а фабрики й заводи робітникам, большевики захопили владу в свої руки і в мирний час проводили жорстокий терор над поневоленим народом. Український нарід з перших днів відчув, «після військо-

вого часу» своє становище, в якому його тримали оку-
панти:

«Гоп, мої гречаники
Комунисти — начальники,
А москалі — дураки, —
Українці — кріпаки».

(Записано від Павла Іванченка — Чернігівщина).

Український народ наочно побачив, як московські загарбники тільки про людське око говорили, що вони душею й тілом ідуть за нарід, його визволення, за його волю, права і добробут. Поневолений народ відразу відчув, що замість експлуатації людини людиною, йому накинuli нову форму експлуатації — державну, керо-вану большевиками, що весь зиск використовують на власні потреби, а не на потреби народу і не на добро народу:

«Не журися Хайко,
Що ми комунисти
Мужик напахав,
А ми будем їсти».

(Записано від Кузьми Ялижко — Чернігівщина).

Від перших днів встановлення большевицької вла-ди, в Україні, були утворені «закриті розподільники» для підгодівлі комуністів та їх комісарів. Ці розподіль-ники існують ще й тепер. Большевики тримаються того погляду, що вони — провідна група суспільства і му-сьть бути всім забезпечена, а не весь нарід, як брехли-во пишуть в своїй пресі:

«Куди йдеш, куди йдеш,
Куди шкандибаєш?

— У райком, за пайком,

— Хіба ти не знаєш?»

(Записано від Іванченка Захара — Чернігівщина).

Большевицькі окупанти для своєї підтримки на селах України створили комбіді «комітети бідноти». В ці комітети входили переважно ті люди які не хотіли працювати: ледарі, п'яниці й лише чекали «подачок» від своїх зверхників - комуністів:

«Подивися Ленін сам,

Як танцює комнезам —

Вибиває нога в ногу,

Щоб не платить продналогу».

(Записано від Семена Богуславця — Полтавщина).

В 1921 році в Україні був великий голод. Комуністи не турбувалися про харчеву допомогу народові, тому що самі не відчували голоду у власному шлунку. Навіть ті харчі, що були надіслані голодуючим з-за кордону, комуністи відсилали їх на Поволжжя та частково привласнювали для своїх розподільників. Український народ змушений був споживати погані якості продукти і в дуже обмеженій кількості:

«Їде Ленін на волю,

Й гризе кінську ногу,

Птьху! Гадина!

Совітська гав'ядина».

(Записано від Кузьми Ботвинко — Чернігівщина).

«Ленін Сталіну сказав:

Завтра ідем на базар,

Купим шапу карую —

І нагодуєм пролетарію».

(Записано від Івана Черняка — Київщина).

Поневолений народ відчув на своїх плечах гасло большевиків про «рівенство й братерство» народів. Органи ГПУ ночами вибирали національно - свідомих українців і в першу чергу учасників національно - визвольних змагань та нищили їх. Але це знищення переходило не тільки в казематах ГПУ. Большевики готували фізичне й духове знищення нації, прикриваючися гаслами інтернаціональної політики «національної по формі й соціалістичної по змісту». Цей соціалістичний зміст народ відчув на собі і дав таку оцінку:

«Коли Ленін умирав —
Сталіну приказував:
Щоб нам хліба не давав,
Сала й непоказував».

(Записано від Трохима Парфило — Донеччина).

«Чекісти Сталіну велять
Україну розіп'ять,
Лейба й доньку обіцяє
Хай лиш Сталін поспішає».

(Записано від Володимира Терана — Харківщина).

І дійсно Сталін поспішив. Захопив політичний провід в державі у свої руки і встановив нечувану в світі криваву диктатуру, яку відчув в першу чергу український народ:

«Поховали Іліча
Й дали Сталіну бича,
Сидить Ц.К. у Кремлі
Із Сталінаом на чолі».

(Записано від Семена Мельника — Подтавщина).

Українським народом дана належна оцінка діяльності Леніна й Сталіна і їх політична характеристика, не

як діячів, що несуть «свободу, рівність і братерство», а навпаки, як тих що несуть руїну, голод і масове знищення ні в чому невинних людей. В поняття Леніна і Сталіна народ вклав зміст всього найгіршого, що його мало коли небудь людство і не дивиться на них, як на партійних «вождів» із світлими ідеалами, а як на людей із низьким інтелектуальним рівнем:

«На столі стоїть тарілька
На тарільці виноград,
Ленін був карманний злодій
Йосип Сталін — конокрад».

(Записано від Панька Рудого — Полтавщина).

Банда політичних злочинців на чолі зі Сталіном, створила нечувану систему рабства, за якою всі народи СРСР, а зокрема українці приречені на голодне вимирання. Селянство було силою загнане в колгоспи і застгнало в ярмі новоявленої кріпаччини й примушене кричати, що воно живе щасливим і радісним життям. Лише одиниці серед селян ішли добровільно в колгосп, переважно ті, хто не хотів працювати:

«Подивися Сталін сам,
Як танцює комнезам —
Хто робити не схотів —
Записався в колектив».

(Записано від Степана Масленка — Вінничина).

«Трактор оре — земля сохне,
Хто в колгоспі — той і здохне».

(Записано від Андрія Бакаєнка — Полтавщина).

Для виконання своїх експериментів большевицькі окупанти довели український народ до нечуваних в світі злиднів. Україна попала в першу чергу смугу «суціль-

ної» колективізації с.-г. і для цього були вжиті всі заходи, щоб досягнути наміченої цілі — хоч за це було народом заплачено великою ціною жертв:

«Як став Сталін на престолі,
Стали люди босі й голі . . .
І за тую вражу Розу,
Загнав Сталін всіх до СОЗ-у».

* * *

«Хто до колгоспу не схотів,
Тих спровадив на Сибір,
Хто став проти говорить —
Тих велів усіх зарить».

(Записано від народнього кобзаря Івана Драча — Полтавщина).

Проти колгоспного рабства не раз піднімалися українські селяни на Харківщині, Чернігівщині, Полтавщині, Сумщині й Кубані. Але ці стихійні селянські повстання жорстоко придушувалися військовими частинами ГПУ — НКВД.:

«Йосип Сталін та ЦК
Зі злости сьтаніли —
До колгоспів люди йти,
Зовсім не хотіли».

(Записано від Андрія Чабанюка — Подільщина).

Селян виганяли з хат, відбирали їм землю, огороди, садки, худобу й силою заганяли їх до колгоспу. Під час так званого розкуркулення багато тисяч селян вигнали з хат і рідної землі, і ці сини України загинули в тюрмах та концтаборах Сибіру, Коліми, Казахстану та на кналах будованих кріпацькою працею:

«Хата боком, клуня боком
І кобила : одним оком
Ще й на хаті один куль,
А податком обложили
Тай говорять, що куркуль».

(Записано від Андрія Бакенка — Полтавщина).

Тисячі ешалонів було «завантажено куркулями» разом з їх сім'ями далеко на північ — Архангельськ, Красноярськ, Колима тощо. Люди були zostавлені на власні запаси харчів і без води до пиття мерли у вагонах. На місці поселення були всі покидані на сніг під чистим сибірським небом і мусіли «будувати соціалізм розвернутим фронтом»:

«Соловки, Соловки
Далека дорога
Серце ние, в грудях біль
На душі тривога».

(Записано від Вишневецького Вол. — м. Полтава).

І не дивлячися на жорстоку охорону, вивезені українські сім'ї, дивлячися смерті у очі — кидалися в море на зустріч чужинцям, частина через тайгу добиралася через совітські кордони до інших держав, або просто гинули в суворих умовах півночі. В усіх засланців була надія ще на повернення до рідного краю:

«Соловки, Соловки
Вас я не боюся,
Як що з голоду не вмру
До дому вернуся».

(Записано від Мусія Лаврова — Чернігівщина).

Засланці на глибоку північ — використовуються большевиками для заселення районів далекої півночі, на

лісорозробках, вуглевидобутку, а найбільше при видобутку золота. До жорстокого режиму НКВД подібні й кліматичні умови, і це все разом так діє на життя голодних, голих і босих та до краю виснажених засланців, що більшість там і гине:

«Колима, Колима
Новая плавіта,
10 місяців зима
Все останнє — літо».

(Записано від Дмитра Середи — Полтавщина).

Але не дивлячись на жорстокість большевицьких са-трапів, що вживали і вживають витончені методи катування українців, наш народ і на засланні не втратив надії про визволення Рідного Краю з пазурів Московської скупачії. З прокляттям згадує Український Народ імена ушавлених катів — Петра I і Катерину II, але вони маленькими виглядають проти Сталіна. Сам Нерон годився б йому хіба в підмайстрі. Закривавлені палаци азійських емірів і ханів — виглядають мирними хатками проти московського Кремля, в якому сидить інквізитор трудящого люду — Сталін:

«По Сибіру я скиталась,
Каторжанкою була,
Про Україну споминала
Й гірко Сталіна кляла».

(Записано від Василя Харченка — Полтавщина).

В роки колективзації майже на половину в порівнанні з довоєнним часом 1913 роком занепало тваринництво. Безпритульні сільсько - господарські тварини із «залисочками» на шиї, або хвості; ходили без всякого догляду в степах і лісах, тому що їх господарі були

вивезені на Сибір, або в іншій формі були ізовольовані. Так, приміром, на Чернігівщині, в селі Грим'янці у гриві коня була причеплена така записка:

«Я кобила сіра —
Шукаю сина,
Найду, не найду,
А в колгосп не піду».

(Записано від Миколи Овчаренка — Чернігівщина).

А в одному із повітових міст Полтавщини 1930 року, на шию козі було прив'язано дощечку в написом такого змісту:

«Шерсть — Італії,
Шкіра — Болгарії,
М'ясо — Германії,
Ратиці — пролетарії».

(Записано від Пилипа Хорунженка — Полтавщина).

За рабську працю в колгоспі, селяни - колгоспники майже нічого не одержують бо вся праця йде на покриття нечувано великих податків: за огород, корову, хату, яблуню, вишню тощо. Крім цих податків селяни мусять ще «добровільно» підписатися на позику в сумі 200 до 500 карбованців; а вартість трудовня грішми від 30 копійок до 1 карбованця:

«Ходить Сталін по під хати,
Щоб позику підписати —
Й тюрму народів будувати».

(Записано від Петра Роєнка — Київщина).

Крім грошових податків селянин мусить ще платити податки натурою: м'ясопоставки, молокопоставки, яйцепоставки, овочевопоставки та різні контрактації — привели селянина до повного зубожіння. В хаті кол-

госпника часто бракує хліба. Селянські діти ходять голі й босі, а батьки ще й залякують їх органами НКВД — сталінськими пссіпаками:

«Батько в созі, мати в созі
Діти плачуть по дорозі,
Ховайтесь діти в кропиву,
Бо он іде ГПУ».

(Записано від Андрія Бакаєнка — Полтавщина).

«Ходить Сталін та й питає:
Чого дітям не хватає?
Нема хліба, нема сала, —
Контрактація забрала».

(Записано від Петра Воєнка — Київщина).

Не дивлячись на те, що діти в СРСР знаходяться в нечувано тяжких умовах, большевики роблять всебічні заходи для того, щоб підпорядкувати їх своєму впливові в школі і поза школою, щоб виховати з них «патріотів» типу Павлика Морозова, щоб діти слідкували за своїми батьками і доносили на них органам НКВД:

«Піонери юнії,
Голови чугуннії,
Очі олив'янії,
— Чорти окаяннії».

(Записано від Л. Самохвала — Донеччина).

Праця селян - колгоспників в умовах поневоленої кріпаччини, зовсім не оплачується. Селянин змушений працювати даремно на користь большевицьких окупантів. На трудовень видають зерна не завжди кілограм, а були роки, що по сто - двіста грам:

«Ленін грає на баяні,
Сталін вдарив гопака,
Що у нашому колгоспі
— Дали сто грам на їдка».

(Записано від Панаса Кушніра — Вінничина).

Жіноча праця в колгоспах — дуже тяжка. Жінки працюють на бурякоєих, тютюнових та інших плантаціях від сходу до заходу сонця. Працюючій людині потрібно мінімум пів кілограма хліба на день, а вона заробляє по 100 - 200 грам:

«Сидить баба на рядні
Та й рахує трудодні,
Трудодень, трудодень,
Дайте хліба хоч на день».

(Записано від Миколи Христюка — Чернігівщина).

«Працювала десять день,
Заробила трудодень,
А від того трудодня,
Голодую я щодня».

Селянин - колгоспник в Україні доведений до нечуваних в історії злиднів. «Колгоспник» — цього слова не може зрозуміти Західна Європа і Америка. Це не поміщик і не батрак! Це не бідняк і не куркуль. Це раб ново-явленої кріпаччини, обов'язком якого щоденна праця в колгоспі. А для того, щоб він круглий рік працював в колгоспі — в нього відібрано присадибну землю, залишивши тільки 0,15 га. Ввесь прожиток селянин му-сить здобувати тяжкою працею в колгоспі:

«Ні корови, ні свині
Тільки Сталін на стіні,
І показує рукою —
Куди в колгосп за мукою».

(Записано від Василя Битюка — Київщина).

Мало того, що в селянина-колгоспника немає хліба й до хліба. Він поставлений в такі умови рабської праці, що в його хаті, як у пустці. Після тяжкої праці в колгоспі він мусить спати в неогрітій хаті, тому що немає часу заробити в лісі дров, або не має грошей, щоб купити їх. Єдине вогнище, що морозить і пече селянина в хаті, це некоронований деспот — Йосип І.:

«Ні корови, ні свині,
Одіж рвана на мені —
В хаті нічим протопити,
Гріє Сталин на стіні».

Організована праця в колгоспах у такий спосіб, що хто більше працює на важчій праці, той в оплаті грішми й натурою отримує менші норми. Чи він косить сіно, чи збирає жучка довгоносика, або виконує якусь важку роботу — все одно прийде бригадир, чи обліковець і запише йому «трудодень»:

«У колгоспі добре жить,
Один робить — сім лежить,
А як сонце припече,
Так і той утече».

(Записано від Полудневої Тетяни — Донеччина).

Голод і нужду большевики об'яснюють труднощами росту «соціалістичної країни», і намагаються всіма існуючими засобами, почавши від пропаганди і кінчаючи розстрілами, змусити український нарід виконувати сталінські п'ятирічки, щоб наздогнати й перегнати передові капіталістичні країни. Але наш народ висміяв сталінську пропаганду в такій приповідці:

«Іде Сталін на тарані,
Оселедець у кармані,
Часником він поганяє —
Америку доганяє».

(Записано від Богуславця Семена — Полтавщина).

Передумовою успішного виконання большевицького гасла, нагнати й перегнати Америку є те, що американці обути, одягнені й нагодовані. А наш народ навпаки, — голий і обдертий:

«Дякуем Сталіну - грузину,
Що обув нас у резину». *)

---

*) Саморобні черевики із гуми, переважно із зношених камер автомашин,

«Штани латані у клітку,
Виконуєм п'ятилітку!»

(Записано від Сергія Панасенка — Чернігівщина).

«Присилай нам Сталін мила,
Бо вже воші мають крила!»

(Записано від Йссипа Токаря — Самбірщина).

Соціалістичний зміст праці довів до певного винищення худоби. Нарід почали «годувати» пропагандою й писати в своїй пресі про те, яку користь дає кріль, голуб і соя; які мають в собі поживні речовини, та як найкраще розв'язати харчову проблему. Але коли приходить фін. агент описувати майно колгоспника за несплату державного податку чи страховки, новорозведені тварини бояться насильної продажі з «молотка» і втікають перед приходом фінансового агента:

«Кріль у нору, голуб в гору
Йї нема худоби серед двору,
Лиш сам Сталін походить —
П'ятилітку виповняє».

(Записано від Микити Ярошенка — Чернігівщина).
Харчування селянина - колгоспника дуже погане.

Для того, щоб жити напівголодному, а не раптово вмерти — в борошно мішають картоплю й гарбуз та інші «ерзаци» і таке місиво печуть кожного дня ранком і тільки на один день. Хліба не печуть, бо він попсується. Це печиво звать селяни — дерунами або щоденником. Вариво — також незасмажене з причини росту «соціалістичної держави й підготовки до світової пролетарської революції»:

«Дякую Іллчу,
Що я хліба не печу».

(Записано від Данила Терецького).

Тому селянин мусить розводити сою, яка багата на білки й товщі:

«Прийшов колгоспник до куша
Й просить сала до борща,
А куш йому відповідає —
Нехай соя постачає».

(Записано від Тараненка — Харківщина.)

У роках сталінських п'ятирічок, вірні посіпаки Сталіна знищують всі надбання української культури. Щоб знищити ту чи іншу пам'ятку старовини, вони підносять в пресі питання шкідливості таких національних святинь — пам'яток історії, як церкви, собори та інші будови, — большевики дають «докази», що релігія — опіум для народу, коли ж зірвати таку церкву, чи собор, то там мовляв, можна побудувати дитячі садки, будинки відпочинку, клуби, театри то-що. Коли ж дійсно зірвуть таку будову, то з неї залишається тільки купа каміння, непридатного ні для яких будівельних цілей. По селах скрізь закрили церкви і поробили з них зерносховища, театри, клуби, частіше ж використали

на паливо, або впрост залишили неприбрані румовища:

«Наробили кирпича

По способу Ілліча —

Який кирпич,

Такий — Ілліч».

Жорстока політика визиску селян - колгоспників рабською системою приводить постійно до голодування. Який би урожай не був, селянин завжди залишається без хліба. Хлібопоставки, натуроплата МТС, і так званий «добровільний» продаж хліба державі, забирає весь хліб, всю працю селян. Тому серед селянства широко відоме привітання — «даром робиш!» — замість сказати — «добрий день!», і завжди є відповідь: «правду кажеш!».

«Гречку, просо і овес

Забирає МТС,

Жито і пшеницю —

Посилають за границю

А посліди й буряки,

Щоби їли дураки».

(Записано від Л. Самохвала — Донеччина).

Все, що гнило й пропадало в колгоспах та радгоспах, не вільно було взяти селянинові. Навіть за десяток гнилої картоплі, чи буряків, селянина засуджували до тюремного ув'язнення, згідно закону від серпня місяця 1932 р. «про охорону соціалістичної власності»:

«Колосочки я збирала,

На колгоспнім полі —

А за це мені дали,

Десять літ неволі».

(Записано від Марії Чумак — Чернігівщина).

Щоб більше вивезти хліба за кордон під виглядом «лишків», що його в нас вистарчить «нагодувати» світ, проводиться в життя вузьколоба сталінська політика демпінгу. В селян забирають останнє зерно під «мітлу», часто не залишаючи навіть на посів:

«Україно моя,
Хліборобная —
Москві хліб віддала,
А сама голодная».

(Записано від Павла Вернигори — Полтавщина).

При допомозі сталінських посіпак з України вивозять хліб через Москву за кордон, згідно плану «розбудови УССР», тобто колонії Москви, для підтримки засобів, необхідних для поневолення України. Хліб український вивозиться до більш «потрібуючих» держав, а наш народ змушений голодувати і вмирати голодною смертю в ім'я існування диктатури Сталіна, щоб показати за кордоном «про щасливе і заможне» життя народу:

«Іде потяг на Москву
Важко паром дише:
Хліб, пшениця, хліб пшениця,
Хліб, пшениця, хліб пшениця».

А коли їдуть ешалони порожні на Україну, тоді колеса вагонів співають зовсім іншу мелодію:

«Іде потяг із Москви
Легко паром дише:
Цв'яхи, болти, цв'яхи, болти,
Цв'яхи, болти, цв'яхи, болти...

А перед зупинкою на станції: **ОБЛІГАЦІ!!!**»
(Записано від Петра Киричка — м. Харків).

Паротяги привозили із Московщини цвяхи та болти, щоб ще міцніше можна було сковувати український народ новими позиками і «вищими» методами колоніальної політики большевиків в Україні, постійно тримаючи наш народ в нужді й голоді:

«Устань, Ленін, подивися,
Як колгоспи розжилися —
Комора боком, поле током,
Ще й кобила з одним оком».

(Записано від Євгена Тарари — Чернігівщина).

Далекосягла політика большевиків привела до загального голоду на Україні в 1933 році. Люди пухли з голоду. Вмирали не тільки окремі родини, а й цілі села на Полтавщині, Харківщині, Чернігівщині, Сумщині, Винничині, Кубані й решті областей України, при наявності великих запасів хліба по стаційних склепах. По двадцяті, тридцяті і навіть більше п'ятидесяти осіб мерло щоденно в селі. Нікому було їх ховати. Люди втрачали свідомість, божеволіли. Були випадки людодіявства майже в кожному селі. Про всіх, хто попадав до світських лікарень і там вмирав — лікарі з наказу НКВД писали в «історіях болезней», що померли від неокрів'я:

«В тридцять третьому году,
Мерли люди на ходу .
Или ксеру, різні трави й лободу».

(Записано від Петра Зайченка — Полтавщина).

Експеримент Сталіна 1933 року, яким він «утихомирував» Україну, — коштує українцям, вісім мільонів душ. Ніяка війна не забрала стільки жертв, як голод 1933 року. Україна вкрилася безхрестними могилами,

куди поховано жертви голоду, без жодних релігійних обрядів, без близьких родичів. Ховали просто два-три чоловіки, виділені з колгоспу, що їй отримували так званий «посилений пайок». Про це під совітами заборонено було говорити. Большевики говорять, що 1933 року Україна переживала «труднощі росту». Але жертви ці промовляють до Бога й всього світу про знущання над поневоленим народом і кличуть всіх до помсти над большевиками, за кров, за голод, за знущання народу. Українці їздили по хліб до Москви, Ленінграду; москалі продавали українцям пограбований в них хліб. Скільки згинувло українців по дорозі «за хлібом»? Скільки стало бездомними та пішли працювати по фабриках і заводах? Скільки безпритульних дітей залишилося в Україні? Хто мусить заплатити за народне горе? І якою ціною? Єдиний Білоруський народ справді по братерському віднісся в часи того нещастя до нас. Він дав притулок, хліб і працю десяткам тисяч українців. Україна стала руїною:

«Видно Сталіна сліди,
Це ж він править й москвини —
Отакий в країні рай,
Але! прийде йому край!»

(Записано від Івана Драча — Полтавщина).

«Йосип Сталін добре дбає,
Назвав себе батьком
Та Вкраїну зграбував
З москалями «гладко».

(Записано від Кирила Штанька — Сумщина).

Доля робітників та інтелігенції під владою большевиків не краща за долю селянства, Жорстокий визиск

під назвою стахановського руху, невільнича праця під страхом тюремного ув'язнення за 5 хвилин запізнення до праці, неможливість купити доволі хліба й інших продуктів харчування. Такі продукти харчування є тільки в розподільниках і по «потребності» для комісарів і комуністів. Для трудящого ж люду в такі «розподільники» доступ закритий, і він може хіба поглядати в них через скло вітрин:

«У розпреді на вітрині,
Сало, масло й ковбаса,
А у нас у «цербкопі» —
Подають лиш гарбуза».

(Записано від Пилипа Хорунженка — Полтавщина).

Не дивно отже, що діти не одержують молока тільки тому, що корів позабирали в господарів за невиконання «пляну», або податку. Матері варять з буряка юшку, так звану, тюру:

«Йжте, дітки, тюру —
Молочка уже нема,
Татка посадили в тюрму,
А корову забрав Голова».

(Записано від М. Даценка — Донеччина).

Трудящий народ України позбавлений усякої можливості купити собі потрібний одяг та взуття. На чорному ринку все коштує дорого, і немає ні коштів, ні часу, щоб ходити на ринок, а в кооперативі, як привозять, то тільки по рознарядці Райспоживспілки. І тому всі трудящі України — всі рівні, і однаково голодні, босі й голі:

«У крамницю крам везуть,
А вже черга до ста . . .
Привезли одні штани
Та й ті для колгоспа».

(Записано від Панаса Тарасенка — Полтавщина).

Кращих синів Українського народу, що не мирилися з рабським животінням і звали до боротьби, або хоч у малій мірі виявляли невдоволення з свого поневоленого стану, хапали агенти НКВД, і вони під нечуваними досі в історії людства тортурами гинули в тюрмах й підземних льохах НКВД. Сталін і його НКВД вживають упрост провокаційних методів, щоб зробити розправу над народом та своїми політичними противниками. Так, 1943 року було забито Кірова в Ленінграді, і це дало привід до найжорстокішого терору в першу чергу на Україні, де було винайдено так званий «Київський Центр». Було розстріляно 28 видатних українців, а пізніше брали просто селян, робітників та інтелігентів і масово їх винищували: українці добре знають, що «вбивство Кірова» — це провокаційна, широко продумана акція, щоб руками катів НКВД «вспокоїти» народ:

«Сталін Кірова забив,
Щоб не п'явсь до трону,

Ще й за це замордував —

Сто тисяч народу!»

(Записано від Яремченка Володимира — Харків).

В большевиків внутрішньо-партійна боротьба за партійні «портфелі», а чекісти шукають серед селян, робітників та інтелігентів України троцкістів, бухаринців, та інших — «ців», щоб відвернути увагу несвідомого народу. В самому 1937 році було розстріляно з наказу Сталіна 15.000 старшин Червоної Армії, де були в переважній більшості українці. В тому ж 1937 році було розстріляно понад 10.000 українців у Вінниці — переважно селян. А скільки в Києві, Полтаві, Сибірі, Казахстані та в різних «політичних ізоляторах»?

Ось остання пісня, що вирвалася з уст українського народнього кобзаря Кучугури-Кучеренка, за яку був замордований в Полтавському «Тюрподі» НКВД 1937 р.

«О, нема над тебе ката,
На прокляття нема слів,
Зруйнував ти наші хати,
Нас звелів замордувати,
— Сам лодався до царів.

О, нема над тебе ката,
Ще таких не зна земля,
Ти навек людьми проклятий,
І тесь Лазор, твій проклятий,
І кремлівська згряя вся!

О, нема над тебе ката,
Ти лютіший за звірів,
Хто почав лісні співати,
Й тебе мудрим величати,
Щоб навіки онімі!»

(Записано від народного кобзаря Івана Драча — Полтавщина).

Большевики спираються на зрадників народу, на покручів та перевертнів, на безвольних і деморалізованих людей, призаблюваних нагородами, орденами, на тих поганців, що за зайвих сто грамів хліба, чи за світлину в газеті — ладні продати й рідну матір:

«В Верховну Раду обібрали,
Комуністом буду я,
Щоб Україну грабувати —
Для московського Кремля».

(Записано від Павла Савченка — Чернігівщина).

Здеморалізована молодь - комсомольці, як опричники Йосифа І, допомагають большевикам розпинати матір - Україну. Вони першими йшли скидати дзвони з церковних дзвіниць, ішли в штурмові бригади в час хлібозаготовок і валили коміни в хатах, викидали дітей на сніг із хат та забирали останній хліб. Це ті, що організували «легку кінноту» й десятки тисяч людей спровадили в концтабори Сибіру:

«Комсомольці — ледарі
Христа й Бога продали,
Силу грошей накопили —
Й собі Сталіна купили».

(Записано від Л. Самофала — Донеччина).

Частина опричників приходила до свідомости після довгих експериментів над власним народом. Вони вже частково починали ігнорувати виконання наказів Москви, але всі були знищені з наказу Сталіна, як: Скрипник, Хвильовий, Ю. Любченко то-що:

«Оце ж тее галіфе,
Кривії коліна . . .
Але щось тут нетаке,
Бо гине Україна».

(Записано від Михайла Диндара — Полтавщина).

Підсовітська дійсність показала, що варта сталінська конституція, культурне й заможне життя народу, вартість людини — про що багато говорять большевики. В перші роки революції большевики знищували «буржуїв» і кричали: «Граб награбоване!» В 1930-х роках було знищено «куркульство, як клясу». В пізніші роки, майже перед самою війною — большевики почали вже ліквідувати й пережитки капіталізму в «економіці й свідомості людей». В практиці це виглядало, як суцільний концентраційний табір:

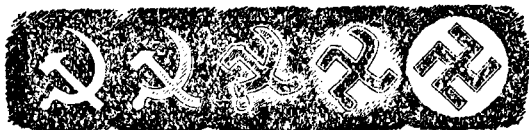
«Ходить Ленін по горі,
Сталін по болоту, —
Ленін грабив буржуїв,
Сталін вже й голоту».

(Записано від Панька Рудого — Полтавщина).

Большевицький режим в Україні застосував нечувані методи державної експлуатації всіх трудящих, чого не має ні одна «капіталістична» держава. Сталін разом із своєю партією напружував всі сили на підготовку до світової війни й пролетарської революції. Для цього було пущено в рух партійну машину пропаганди в країні й за кордоном. Але народ зробив свій висновок про підготовку до війни:

«Товариш Ворошилов!
Война вже на носу,

А конниця Буденного
— Пішла на ковбасу!»
(Записано від Ярємченка Володимира — Харків).

Наш народ відчув весь тягар другої світової війни і на своїй власній шкірі відчув гітлерівський нацизм. Але не схилив голови, а продовжував боротьбу проти нових фашистівських окупантів, ціною великих жертв. В Сталіні й Гітлері нарід вбачає двох окупантів - диктаторів, що силою зброї накидають нам ворожі соціальні системи, які поневолюють вільні народи, прикриваючися гаслами «пролетарської революції» і «Нової Європи», що взаємно між собою ворогують:

«Гітлер котиться в машині,
Сталін проситься к йому:
— Ось не мішай моєму «ділу»,
Мені тісно й самому».

(Записано від Олекс. Лохвицького — Полтавщина).

Українці побачили на власні очі, що другий окупант ні чим не кращий за першого й що комунізм і фашизм — два рідні брати. Гітлерові стали до вподоби колгоспи, і він змінив тільки назву колгоспу на громадський двір. Порядки залишалися старі.

Цим Гітлер хотів використати час, щоб фізично знищити український народ, а землю віддати колоністам-

бауерам. Жертвам німецького фашизму на Україні не було кінця. Мільйони народу було розстріляно, повішено, замордовано в Гестапо, пограбовано й покривджено. Це дало сильний поштовх українському народові до збройної боротьби з новим окупантом, щоб захистити народ від повного знищення і вибороти собі Незалежну Соборну Українську Державу. Інтереси загальнонаціональні були поставлені вище особистих. Розпорочені партизанські загони; пізніше були об'єднані в Українську Повстанчу Армію, яка своїми діями підривала сили фашизму. Народ вірно оцінив дії Гітлера і Сталіна на Україні:

«Іде Сталін на коті,
А Гітлер на кітці —
Сталін давав півкіло,
А Гітлер по двісті . . .»

(Записано від Федося Гуцуляка — Поділля).

Але нарід був певний того, що з початком війни між фашизмом і комунізмом — вони знайдуть собі спільну могилу у розпочатій війні 1941 р. і що Гітлер знайде собі поразку на Україні від народу, як не один окупант знаходив уже її на Україні й через Україну:

«Ох і буде морда бита,
У Гітлера в бандита».

(Записано від Миколи Ренау — Полтавщина).

На українських землях ще немає миру, немає спокою. В часі другої світової війни Україна втратила до 10 мільйонів людей. Боротьба не дала бажаних наслідків. Німецьких окупантів прогнано з України. Але на місці німців прийшли знову старі «освободителі», що від перших днів встановили жорстокі порядки московських во-

лодарів на чолі із Хрущовим. І тому наш народ ще й сьогодні провадить криваву боротьбу проти червоного окупанта за створення Соборної Української Самостійної Держави. Озброєні повстанці вступають у бій з окупантом лише з одним гаслом:

«За волю, за землю!

За людські права!

Хай згине комуна,

Хай згине Москва!»

(Записано від Йосипа Токара — Самбірщина).

Українські повстанці ще не припинили своєї боротьби, вони пішли в глибоке підпілля і всіма можливими діями продовжують нерівну боротьбу. Повстанці знаходять всебічну підтримку в інших народів, що також борються проти московських окупантів, за свою незалежність:

«В Україні їм затісно,

УПА жити не дає —

Та вже й польська боївка,

Кріпко в ший їх там б'є».

(Записано від Гр. Бойченка — Волинь).

Нарід, вірний ідеї звільнення України від окупанта, рахує, як на свої власні сили, так і на допомогу поневолених і загрожених большевизмом народів, уважаючи, що тільки така дружня акція зможе принести перемогу над спільним ворогом, московським окупантом:

«Пропадуть совіти,

Пропадуть на віки —

Не допоможуть більше,

Французи й англіки».

(Записано від Івана Теремецького — Львівщина).

Поневолена Україна шукає порятунку, і вона здобуде собі порятунок! А для цього мусить кожен втікач-емігрант всебічно готувати себе до наступних подій, які почнуться для поневолених народів. Вже ніяка сила не стримає всенароднього руху в боротьбі з большевизмом. Тепер є дві сили: демократія і большевизм. Переможе перша. Запорука цьому — поневолені Москвою народи. Сталінська диктатура буде знищена, разом з його опричниками:

«Не pomoже Сталін,
Не pomoже комсомол!
Згине партія проклята,
Ще й товариш Молотов!»

(Записано від Василя Харченка — на еміграції).

Українські приповідки - частівки, існують як окрема форма народньої творчості. Я зібрав тільки частину їх, і то тільки ті, які не були ще оголошені з загально відомих причин. Ці приповідки - частівки розкривають жахливу дійсність, в якій перебуває наш нарід і не дивлячися на всі жорстокості большевицького терору — творить правдивий народній фольклор.